

Kitab Daniel - Nomer Sangalas

Makna Profetis Tembung “Jam” ing Kitab Daniel

Jeff Pippenger

2023-12-14

Tembung “hour” sing mung kapanggih ing Prajanjian Lawas ana ing kitab Daniel, tansah kagandhèngaké karo sawijining jinis pangadilan. Ing pasal telu, tembung iku nglambangaké angger-angger Minggu, kanthi penekanan marang panji sing diwakili déning Shadrach, Meshach, lan Abednego.

Ing pasal kaping papat, iku nggambarake rawuhe pepènget saka pekabaraning malaékat kapisan ing taun 1798. Nalika dipigunakaké kaping pindho ing pasal kaping papat, iku nggambarake kabukane pengadilan panyelidikan ing tanggal 22 Oktober 1844. Ing pasal kaping papat, loro panganggone tembung “jam” iku nggambarake sajarahing pekabaraning malaékat kapisan lan kapindho wiwit taun 1798 nganti taun 1844. Sajarah iku yaiku sajarahing pitu gludhug ing Wahyu sepuluh. Pitu gludhug iku dilambangake déning kaping pindhone tembung “jam” dipigunakaké ing pasal kaping papat, lan mulane uga nggambarake sajarahing malaékat katelu wiwit taun 1989 nganti tekan angger-angger dina Minggu sing enggal bakal tumeka.

Ing pasal lima, tembung “jam” uga nglambangaké hukum Minggu, nanging penekanane ana ing pungkasaning karajan kaping enem ing ramalan Kitab Suci, yaiku Amerika Sarékat, kaya sing dipratandhakaké déning pungkasaning karajan pisanan ing ramalan Kitab Suci, yaiku Babilon. Ing pasal telu, penekanane ana ing panji ana ing pawon murub, nanging ing pasal lima penekanane ana ing nasibé Belsyazar lan pangadilané kang mligi tumrap dhèwèké, sanadyan pungkasane Daniel pancen mlebu ing carita iku minangka pralambang panji.

Ing hukum Minggu, “jam” nalika pangesahane Nebukadnezar lan patine Belsyazar kaambarake. “Jam” sing kaambarake minangka pambukane pengadilan ing pasal papat nandhani pambukane pengadilan investigatif ing tanggal 22 Oktober 1844, lan uga nandhani pambukane pengadilan eksekutif ing hukum Minggu. Apa iku pambukane kitab-kitab pengadilan ing papan suci swarga ing tanggal 22 Oktober 1844, utawa wiwitane pangadilan Allah sing ditibakake marang wong-wong kang wis nampik karahayon, ing wiwitan pengadilan eksekutif ing hukum Minggu pepeling tumrap salah siji saka pengadilan sing wis nyedhak iku kaambarake ing Daniel pasal papat lumantar panganggone tembung “jam” kang kapisan, lan wiwitan nyata salah siji saka loro jinis pengadilan iku kaambarake dening kaping pindhone tembung “jam” digunakake ing pasal papat.

Tembung gramatikal tumrap tembung “jam” kaya dene digunakaké déning Daniel yaiku yèn tembung iku kalebu “polisemi”. Polisemi yaiku sawijining tembung sing nduwèni warna-warna teges, nanging kabèh bisa digolongaké bebarengan ing sangisoré irah-irahan kang padha. Limang kaping Daniel migunakaké tembung “jam,” kabèh nuduhaké

paukuman, nanging saben-saben ngrembug aspek-aspek sing béda saka paukuman piwalesipun Allah, kang sinebut paukuman eksekutif Panjenengané, utawa paukuman investigatifipun Allah, nalika Panjenengané netepaké sapa sing bakal utawa ora bakal kaslametaké. Apa iku paukuman investigatif kang diwiwiti tanggal 22 Oktober 1844, utawa paukuman eksekutif kang diwiwiti nalika angger-angger Minggu sing bakal enggal rawuh, loro-loroné paukuman mau sipaté progresif. Paukuman piwalesipun Allah, utawa paukuman eksekutif, diwiwiti nalika angger-angger Minggu lan saya mundhak sethithik-sethithik, nganti pungkasané tekan panutupan mangsa palilah tumrap manungsa lan pitu wewelak pungkasan.

Bab lima kitab Daniel migunakaké tembung “jam” kanggo nggambarake paukuman eksekutif saka Allah, kaya diwakili déning pati Belsyazar, lan pungkasane bangsa kang diprentah déning dheweke.

Ing ing jam kang padha metu driji-drijiné tanganing manungsa, banjur nulis ana ing ngarepé pedomaran, ing plester témboking kratoné raja; lan raja weruh pérangané tangan kang nulis iku. Daniel 5:5.

Paukuman eksekutif diwiwiti nalika ditetepaké hukum Minggu, kang uga dilambangaké déning panyucèkaké Nebukadnezar marang reca emas, nanging “jam” iku luwih nuduhaké bab pambébasané umat Allah ing tengahing krisis kang ditimbulaké nalika hukum Minggu iku ditetepaké. Paukuman eksekutif tumrap sundelé Tirus, lan uga tumrap Amérika Sarékat, diwiwiti nalika hukum Minggu, yaiku “jam” kang dadi pralambang paukuman ing kitab Daniel.

Lan aku krungu swara liyane saka swarga, ngandika: Metua saka dheweke, he para umatingSun, supaya kowe aja dadi padha mèlu dosané, lan supaya kowe aja nampani wewelaké. Awit dosa-dosané wus nganti tekan swarga, lan Gusti Allah wus éling marang piala-pialané. Wangsulana dheweke kaya dheweke wus males marang kowe, lan kaping pindhoana marang dheweke miturut pakaryané: ana ing tuwung kang wus diisiné, isenana kanggo dheweke kaping pindho. Sakpira akehé dheweke wus ngluhuraké awaké dhéwé, lan urip ing kasugihan sarta kasenangan, sapira iku uga kasangsan lan prihatinan sing kudu kokwènèhaké marang dheweke: awit dheweke ngandika ana ing atiné, Aku lenggah dadi ratu, lan dudu randha, lan ora bakal weruh kasusahan. Mulané wewelaké bakal tumeka ing sedina waé, yaiku pati, lan pangadhuh, lan kaliren; lan dheweke bakal kabèh kaobong ing geni: awit kuwasa Gusti Allah, Pangéran, kang ngadili dheweke. Lan para ratu ing bumi, kang wus padha laku jina lan urip ing kasugihan sarta kasenangan bebarengan karo dheweke, bakal nangisi dheweke, lan nglilir merga dheweke, manawa padha weruh kumelun saka kobongané, padha ngadeg saka kadohan marga wedi marang kasangsané, sarta padha ngandika, Cilaka, cilaka kutha gedhé Babil, kutha kang rosa kuwi! awit ing sajroning sakjam waé paukumanmu wus tumeka. Wahyu 18:4–10.

Undhang-undhang Minggu ing Amérika Sarékat, kang dadi wiwitaning paukuman eksekutif, kang uga lumaku saya maju, diwiwiti ing “jam” nalika para putraning Allah sing isih ana ing

Babilon katimbali metu déning panji. Iku minangka “jam” nalika paukuman tumiba marang “kutha gedhé iku, Babilon”. Paukumané, kang dilambangaké déning tembung “jam,” nyakup mangsa nalika wedhus-wedhus liyané kagungané Allah katimbali metu saka Babilon.

Lan ing dina iku bakal ana oyodé Isai, kang bakal ngadeg dadi panji tumrap bangsa-bangsa; marang Panjenengané para bangsa liya bakal ngupaya; lan papan panggènan panggènanipun bakal mulya. Lan ing dina iku bakal kelakon, yèn Pangéran bakal ngulurkaké asta-Né maneh kaping pindho kanggo ngrebut bali turahaning umat-Né, kang isih kari, saka Asyur, lan saka Mesir, lan saka Patros, lan saka Kus, lan saka Elam, lan saka Sinear, lan saka Hamat, lan saka pulo-pulo segara. Lan Panjenengané bakal ngedegaké panji tumrap bangsa-bangsa, lan bakal nglumpukaké wong-wong Israel kang kabuwang, sarta ngimpun wong-wong Yehuda kang kasebar saka patang pojoking bumi. Yesaya 11:10–12.

Gusti nimbali umat metu saka Babilon ing gerakan malaékat kapisan ing taun 1844, lan malaékat kapindho ing sajarah iku kudu dibalèni ing dina-dina pungkasan, nalika “Pangéran bakal ngacungaké asta-Né manèh kanggo kaping pindho, kanggo nglumpukaké turahan umat-Né.” Turahan umat sing “manèh” ditimbali metu déning Panjenengané iku dudu panji, awit panji iku “oyot Isai,” sing jumeneng minangka “panji” kang digoleki déning “bangsa-bangsa liya”. Kanggo kaping pindho, Gusti Allah bakal nimbali bangsa-bangsa metu saka Babilon.

Panjenengane bakal nindakaké mangkono kanthi luwih dhisik nglumpukaké “wong-wong buwanganing Israèl,” yaiku “wong-wong sing kasebar saka Yéhuda,” lan sing teka “saka papat pojoking bumi,” nalika padha kaklumpukaké bebarengan ing pungkasané telung dina setengah sawise padha kapapar mati ana ing dalan miturut Wahyu bab sewelas, kang mlaku ngliwati lebak balung-balung mati lan garing ing Yèhezkièl.

“Jam” nalika paukuman eksekutif diwiwiti tumrap “Babilon,” yaiku “kutha” sing “gedhé kuwat,” iku padha karo “jam” saka “lindhu gedhé” ing Wahyu sewelas. Paukuman eksekutifé Gusti Allah diwiwiti ing “jam” iku, amarga ing Wahyu pasal sewelas ana pitung èwu wong sing dipatèni ing “jam” lindhu mau. Pitung èwu iku dilambangaké déning “para wong paling gagah prakosa” kagungané Nebukadnésar, sing mati nalika nguncalaké Sadrakh, Mesakh, lan Abednego menyang ing pawon geni sing wis dipanasaké “ping pitu” ngungkuli lumrahe. Ing Révolusi Prancis, “pitung èwu” iku nglambangaké karajan Prancis, utawa para wong gagah prakosané. Ora mung Belsyazar sing dipatèni ing pasal lima, nanging wadya-balané uga dirusak. “Jam” saka angger-angger dina Minggu iku miwiti panganiaya sing dilambangaké déning umaté Gusti Allah dibuwang menyang pawon geni, nanging uga nandhani wiwitaning paukuman eksekutifé Gusti Allah tumrap kutha gedhé Babilon.

Iku uga dadi “jam” saka lindhu gedhé ing Wahyu pasal sewelas, yaiku lindhu gedhé nalika balung-balung sing biyèn mati, kang dipatèni ing dalan déning kéwan saka telenging jurang, diangkat munggah menyang swarga minangka panji. Ing kono uga iku “jam” sing padha nalika Bilai katelu, kang uga kalasangka kapitu, katabuh. Kalasangka kapitu iku Bilai

katelu, lan tujuan kalasangka Bilai pungkasan iku ora mung kanggo ndhatengaké pangadilan marang wong-wong sing ngetrapaké pangibadah dina Minggu, nanging uga kanggo ndadèkaké bangsa-bangsa nesu. Bilai katelu, kalasangka kapitu, lan nesuné bangsa-bangsa, kabèh iku lambang-lambang sing nyandhak marang peran kenabian Islam, lan kabèh mau dipapanaké ana ing “jam” lindhu gedhé.

Lan padha krungu swara banter saka swarga ngandika marang wong-wong mau, “Munggaha mrana.” Banjur padha munggah menyang swarga ana ing sajroning mega; lan mungsuh-mungsuhe padha nyumurupi wong-wong mau. Ing wektu iku uga ana lindhu gedhe, lan saprasepuluhing kutha ambruk, lan ing lindhu iku ana pitung ewu wong mati; dene liyane padha kataman giris lan padha ngluhurake Allahing swarga. Bilai kang kapindho wus liwati; lah, bilai kang katelu enggal rawuh. Banjur malaékat kang kapitu muni; lan ana swara-swara banter ana ing swarga, kang padha ngandika, “Karajan-karajan donya iki wus dadi kagungané Gusti kita lan Sang Kristus-Né, lan Panjenengané bakal jumeneng Raja ing salawas-lawase.” Lan para pinituwa patlikur, kang lenggah ana ing ngarsané Allah ing dhamparé, padha sujud nganti rai tumungkul ing bumi lan nyembah Allah, padha ngandika, “Dhuh Gusti Allah Kang Mahakwasa, ingkang wonten, ingkang wus wonten, lan ingkang badhé rawuh, kawula sami saos panuwun dhumateng Paduka; awit Paduka sampun ngasta pangwaos Paduka ingkang ageng, lan sampun jumeneng Raja. Bangsa-bangsa padha nesu, nanging bebendu Paduka wus rawuh, mangsa kanggo wong-wong mati supaya diadili, lan supaya Paduka maringi ganjaran marang para kawula Paduka, yaiku para nabi, para suci, lan wong-wong kang wedi marang asma Paduka, kang cilik lan kang gedhe; sarta supaya numpes wong-wong kang ngrusak bumi.” Wahyu 11:12–18.

Balung-balung mati kagungané Yehezkiel munggah “nganti swarga ana ing méga; lan para mungsuhé” nyumurupi “wong-wong mau” ing “wektu” nalika musiké Nebukadnezar wiwit muni, lan sundelé Tirus wiwit ngidung, lan Israel kang murtad wiwit njogèd. Israel kang murtad iku nggambarake nabi palsu, raja Nebukadnezar iku naga, lan sundelé Tirus iku kéwan galak. Jogèdan iku digambarake déning para nabi Baal lan para nabi wit keramat ing carita Élia. Bab iku uga digambarake déning jogèdané Salomé, putriné Herodias. Baal iku déwa lanang palsu, lan Asytoret iku para nabi wit keramat kang magepokan karo déwa wadon. Bebarengan, wong-wong mau nggambarake gabungan gréja (wong wadon) lan nagara (wong lanang). Bebarengan, wong-wong mau nggambarake nabi palsu Amerika Sarékat. Salomé nandhesake yèn nabi palsu iku putriné Roma, kang citrané iku gabungan gréja lan nagara ing Amerika Sarékat.

Mulané ing wekdal punika wonten sawetawis tiyang Kasdim sami marek lan nggugat tiyang-tiyang Yahudi. Sami matur lan ngandika dhateng Prabu Nebukadnezar, Dhuh prabu, mugé gesang panjenengan langgeng. Panjenengan, dhuh prabu, sampun damel pranatan, bilih saben tiyang ingkang mireng swantening cornet, suling, kecapi, sackbut, psaltery, lan dulcimer, saha sadaya warni musik, kedah sujud lan nyembah reca emas punika. Dene sinten ingkang boten sujud lan nyembah, punika kedah kabucal ing satengahing pawon ingkang murub kalawan geni. Wonten sawetawis tiyang Yahudi

ingkang sampun panjenengan angkat ngasta prakawis-prakawising propinsi Babil, yaiku Shadrach, Meshach, lan Abednego; tiyang-tiyang punika, dhuh prabu, boten nggatèkakên panjenengan: piyambakipun boten ngabekti dhateng allah-allah panjenengan, lan boten nyembah reca emas ingkang sampun panjenengan jejegaken. Daniel 3:8–12.

Ing “jam” iku, para satruné Sadrakh, Mesakh, lan Abednego weruh manawa wong-wong mau nampik tandha kéwan galak iku, banjur padha nyuwun marang raja supaya ngleksanani paukuman sing wis katetepaké. Ing “jam” iku, angger-angger dina Minggu, yaiku guncangan sing ngadhepi kéwan bumi (lindhu), ndadèkaké bebenduné lan murkané Nebukadnésar kawedhar.

Banjur Nebukadnésar, sajroning bebendu lan nepsuné, dhawuh supaya Sadrakh, Mésakh, lan Abédnego digawa mréné. Banjur wong-wong mau digawa sowan ing ngarsané raja. Daniel 3:13.

Panyiksa kang ditindakaké marang wong loro seksiné Allah (Shadrach, Meshach lan Abednego), ditindakaké nalika wong-wong mau nampik sujud, utawa kaya déné Wahyu pasal sewelas nerangaké—padha ngadeg ing sikilé.

Sawisé telung dina lan satengah, Rohing urip saka Allah lumebu ing wong-wong mau, lan wong-wong mau banjur ngadeg ing sikilé; lan rasa wedi kang gedhé tumiba marang wong-wong kang weruh marang wong-wong mau. Lan wong-wong mau krungu swara banter saka swarga ngandika marang wong-wong mau: Mrenea munggah mréné. Lan wong-wong mau munggah menyang swarga ana ing sajroning méga; lan para mungsuhé padha ndeleng wong-wong mau. Wahyu 11:11, 12.

Nolak sujud, dheweke padha ngadeg ana ing sikilé kaya balané Ezekiel sing gagah prakosa. Dheweke ngadeg nalika nampa banjur martakaké pawarta panyegelan sing mrotes pambentukan sesandhingan antarane gréja lan nagara ing Amerika Serikat, lan ngélingaké bab angger-angger dina Minggu sing enggal bakal rawuh, sarta nandhakaké yèn paukuman males saka Allah wis cedhak bakal katindakaké lumantar Islam saka Bilai kang katelu. Pawarta Panguwuh Wengi Tumenga diwakili déning “wewadi” sing kaandharaké marang Daniel ing bab loro, lan nalika umat Allah ing dina-dina pungkasan mapan ana ing “kayektèn” iku, dheweke ora bisa lan ora bakal gonjang-ganjing déning lindhu gedhé sing wis caket.

“Pakaryan ing Battle Creek iku manut tatanan kang padha. Para pamimpin ing sanitarium wis campur baur karo wong-wong kang ora pracaya, nampani wong-wong mau mlebu ing rembug-rembugé, kanthi luwih utawa kurang, nanging iku padha karo nggarap pakaryan kanthi mripat katutup. Wong-wong mau kurang kawicaksanan mbedakaké kanggo nyumurupi apa kang sawayah-wayah bakal nempuh kita. Ana roh putus asa, roh perang lan tetesing getih, lan roh iku bakal saya mundhak nganti tekan pungkasaning jaman. Sanalika umaté Allah kaséla ana ing bathuké—iku dudu segel utawa tandha apa waé kang bisa katon, nanging mapané ana ing kayektèn, kanthi intelektual lan rohani, satemah padha ora bisa digoyahaké—sanalika umaté Allah wis

kaséla lan disawisaké kanggo guncangan, prakara iku bakal dumadi. Satemené, iku wis kawiwitan. Pengadilané Allah saiki ana ing bumi iki, kanggo maringi pepéling marang kita, supaya kita padha sumurup apa kang bakal teka.” Manuscript Releases, volume 10, 252.

Penyegelan iku nglambangake sawijining tandha kang wiwitane ora bisa katon déning manungsa, nanging sabanjuré katon déning saben wong. Nalika umaté Allah nampani pekabaran Panguwuh Tengah Wengi, kang wis diwakili déning “rahasia” sing kawedharaké marang Daniel ing pasal loro, wong-wong mau wis nampani “rahasia” saka reca kéwan galak sing nuntun marang tandha kéwan galak, kang ndhatengaké paukumané Allah, kang kalaksanakaké lumantar Islam. Iki dumadi ing sawijining wektu nalika “roh saka kepepet, saka perang lan tumpahing getih” saya mundhak. Wektu iku yaiku saiki. Iki dumadi nalika para pamimpin Adventisme ora bisa ndeleng amarga wuta Laodikia. Sajroning proses penyegelan kang dipungkasi ana ing Panguwuh Tengah Wengi, meterai iku kasorèkaké ana ing bathuk para prawan wicaksana, nanging ora katon. Sadrakh, Mesakh, lan Abednego nglambangake wong-wong sing wis mantep ana ing kayektèn kaya kang digambarake lumantar pacelathoné karo Nebukadnezar.

Nebukadnezar ngandika lan matur marang wong-wong mau, “Apa iki temen, hé Sadrakh, Mesakh, lan Abednego, yèn kowé ora ngabekti marang para dewaku, utawa ora nyembah reca emas kang wis dakadegaké? Saiki manawa kowé wus siyap, yèn ing samangsa kowé krungu swarané slomprèt, suling, clempung, sambuk, gambus, lan dulcimer, sarta sakehé rupa musik, kowé padha sujud lan nyembah reca kang wis dagawé, becik; nanging manawa kowé ora nyembah, ing wektu iku uga kowé bakal dicemplungaké menyang ing satengahé pawon geni kang murub banget; lan sapa ta Allah kang bakal ngluwari kowé saka ing tanganku?” Sadrakh, Mesakh, lan Abednego mangsuli lan matur marang Sang Prabu, “Dhuh Nebukadnezar, ing prakara iki kawula boten prelu paring wangsulana dhateng panjenengan. Manawa mekaten, Allah kawula ingkang kawula sembah punika kuwasa ngluwari kawula saking pawon geni ingkang murub sanget punika, lan Panjenengané badhé ngluwari kawula saking asta panjenengan, dhuh Sang Prabu. Nanging saupami boten, mugi kawuningana déning panjenengan, dhuh Sang Prabu, bilih kawula boten badhé ngabekti dhateng para dewa panjenengan, utawi nyembah reca emas ingkang sampun panjenengan degakaken.” Daniel 3:14–18.

Sasampunipun punika, telu pantes punika badhé ngetingalaken meterai Allah ingkang saged katon. Mung tiyang-tiyang ingkang rumiyin sampun gadhah meterai ing salebetingipun ingkang boten saged katon, ingkang badhé kalebet wonten ing ngetingalaken meterai Allah ing wekdal nalika punika kedah katon.

Mulané Nebukadnésar kapenuhan bebendu, lan pasuryané malih marang Sadrakh, Mésakh, lan Abédnego; mulané dhèwèké dhawuh supaya pawon geni iku dipanasaké ping pitu luwih saka biyasané dipanasaké. Lan dhèwèké dhawuh marang para priya kang paling rosa ing wadya-balané supaya nalèni Sadrakh, Mésakh, lan Abédnego, banjur mbuwang wong-wong mau menyang ing tengahé pawon geni kang mulad-mulad.

Mulané wong telu iku banjur ditalèni isih nganggo jubahé, celanané, tutup sirahé, lan sandhangané liyané, banjur dibuwang menyang ing tengahé pawon geni kang mulad-mulad. Awit saka dhawuhe ratu iku ngesah banget, lan pawon iku panasé ngluwihi samesthiné, mulané ilat geni iku matèni para priya kang ngangkat Sadrakh, Mésakh, lan Abédnego. Déné wong telu iki, yaiku Sadrakh, Mésakh, lan Abédnego, padha tiba kanthi isih kinanthèn ing tengahé pawon geni kang mulad-mulad. Mulané Raja Nebukadnésar kagèt banget, banjur enggal jumeneng, lan matur marang para penaséhaté, “Apa dudu telung wong kang kita buwang kanthi kinanthèn menyang ing tengahing geni?” Wong-wong mau mangsuli lan matur marang Sang Prabu, “Leres, dhuh Prabu.” Panjenengané banjur ngandika, “Lah, aku weruh wong papat padha uwal saka taliné, mlaku-mlaku ana ing tengahing geni, lan ora kena cilaka apa-apa; lan rupa wong kang kaping papat iku kaya Putraning Allah.” Daniel 3:19–25.

Kalih seksi punika, ingkang dipunlambangakên déning Shadrach, Meshach lan Abednego, lajèng dipununggahakên dados panji, lan sasampunipun punika meterai badhé katingal.

“Pakaryané Roh Suci iku kanggo ngyakinaké jagad bab dosa, bab kabeneran, lan bab pangadilan. Jagad mung bisa diparingi pepeling kanthi ndeleng wong-wong sing pracaya marang kayekten kasucekaké lumantar kayekten, tumindak miturut prinsip-prinsip kang luhur lan suci, lan kanthi teges kang dhuwur lan mulya nedahaké garis pamisah antarane wong-wong kang netepi pepakoné Allah lan wong-wong kang ngidak-idak pepakon mau ana ing sangisoring sikilé. Pangruwaté Roh nandhakaké béda antarane wong-wong kang nduwèni meteriné Allah lan wong-wong kang netepi dina pangaso palsu. Nalika ujian iku teka, bakal katuduh kanthi cetha apa ta tandhané kéwan iku. Iku yaiku ngreksa dina Minggu. Wong-wong kang sawisé krungu kayekten, isih tetep nganggep dina iki suci, padha nggawa pratandhané manungsa duraka, kang ngira bisa ngowahi mangsa lan angger-angger. Bible Training School, 1 Desember 1903.”

Nalika angger-angger dina Minggu kawujud, Amerika Serikat bakal mratobat marang Perserikatan Bangsa-Bangsa supaya bisa ngrampungaké pakaryan kenabiannya. Dhèwèké bakal ngapusi jagad lumantar mukjijat-mukjijat kang ditindakaké, kaya kang dilambangaké déning tariané Salome. Nalika dhèwèké nindakake tarian pangapusan iku, sundhalé Tirus bakal nyanyèkaké lagu-laguné, lan orkesé Nebukadnésar bakal mainaké musiké. Amerika Serikat njupuk pimpinan ing meksa jagad supaya nampa lagu iku, lan sujud ing ngarepé patung mau.

Lan aku mirsani ana kewan liyane munggah saka ing bumi; lan dheweke duwe sungu loro kaya wedhus cilik, lan pangucap kaya naga. Lan dheweke nindakaké sakabèhé kakuwasané kewan kang kapisan ana ing ngarsané, lan ndadèkaké bumi lan para sing manggon ana ing kono padha nyembah marang kewan kang kapisan, kang tatu patié wus waras. Lan dheweke nindakaké mukjijat-mukjijat gedhé, nganti ndadèkaké geni mudhun saka langit tumuju ing bumi ana ing ngarepé manungsa, lan ngapusi para sing manggon ana ing bumi lumantar mukjijat-mukjijat kang diparingi kuwasa kanggo ditindakaké ana ing ngarsané kewan mau; sarta ngandika marang para sing manggon ana ing bumi, supaya padha gawé reca kanggo kewan kang naté tatu déning pedhang,

nanging tetep urip. Lan dheweke diparingi kuwasa kanggo maringi napas urip marang reca kewan mau, supaya reca kewan mau bisa ngandika, lan njalari supaya sakèhé wong kang ora gelem nyembah marang reca kewan mau dipatèni. Lan dheweke njalari kabèh wong, becik cilik utawa gedhé, sugih utawa mlarat, wong mardika utawa kawula, padha nampa tandha ana ing tangan tengené utawa ana ing bathuké; lan supaya ora ana wong bisa tuku utawa adol, kajaba mung wong kang nduwèni tandha kuwi, utawa jeneng kewan mau, utawa cacahing jenengé. Ing kéné ana kawicaksanan. Sing sapa nduwèni pangerten, muga ngetung cacahing kewan mau; awit iku cacahing manungsa; lan cacahé iku nem atus sawidak enem. Wahyu 13:11–18.

Mesir ing dina-dina wekasan nggambarake jagad (sing nalika kuwi dipréntah déning Perserikatan Bangsa-Bangsa), nanging ana sawijining “Bila” (lambang Islam), kang wis diumumake marang wong-wong mau (Amerika Serikat) sing mring Mesir kanggo njaluk pitulungan. Nalika telu wong utama mau dibalang menyang pawon geni lan dadi panji tumrap jagad, pawon geni iku satemene dudu pawoné Nebukadnésar.

Bilah cilaka wong-wong kang mudhun menyang Mesir ngupaya pitulungan; kang ngendel marang jaran, lan precaya marang kréta perang, amarga iku akèh; lan marang para jaranan, amarga padha kuwat banget; nanging padha ora mandeng marang Kang Mahasuci, Allahé Israèl, lan uga ora ngupaya Pangéran! Nanging Panjenengané uga wicaksana, lan bakal ndhatangaké bilai, sarta ora bakal mbatalaké pangandikané; nanging bakal jumeneng nglawan brayaté para wong duraka, lan nglawan pitulungané wong-wong kang nindakaké piala. Anadéné wong Mesir iku manungsa, dudu Allah; lan jarané iku daging, dudu roh. Manawa Pangéran ngacungaké asta-Né, sing mitulungi bakal kesandhung, lan sing ditulungi bakal tiba, lan kabèh bakal padha tiwas bebarengan. Awit mangkéné Pangéran wus ngandika marang aku: Kaya singa lan singa nom nggero ana ing sandhangané, manawa kumpulan para pangon diundang nglawan dhèwèké, iya ora bakal wedi marang swarané, lan ora bakal surut marga saka rame-rame swarané; mangkono uga Pangéraning sarwa dumadi bakal tumedhak perang marga saka Gunung Sion lan marga saka bukité. Kaya manuk-manuk mabur, mangkono Pangéraning sarwa dumadi bakal ngayomi Yérusalèm; iya bakal ngayomi lan ngluwaré kutha iku; sarta ngliwati, Panjenengané bakal ngreksa iku. Padha balia marang Panjenengané kang wis kokpundhaki murtad banget déning para turuné Israèl. Awit ing dina iku saben wong bakal mbuwang brahala-brahalané salaka lan brahala-brahalané emas, kang digawé déning tanganmu dhéwé dadi dosa kanggo kowé. Sawisé iku wong Asyur bakal rubuh déning pedhang, dudu pedhangé wong gagah prakosa; lan pedhang, dudu pedhangé wong asor, bakal nguntal dhèwèké; nanging dhèwèké bakal mlayu saka pedhang, lan para nom-nomané bakal kabuyaraké. Lan dhèwèké bakal nyabrang menyang bètèngé marga saka wedi, lan para panggedhéné bakal giris marga saka panji-panji, mangkono pangandikané Pangéran, kang geni-Né ana ing Sion, lan pawon geni-Né ana ing Yérusalèm. Yesaya 31:1–9.

Yerusalem punika pawon lebur ingkang badhe dipuntingali déning donya, lan piyambakipun badhe nyumurupi sekawan tiyang mlampah wonten ing salebetingipun.

Banjur Nebukadnésar nyedhak menyang cangkemé pawon geni kang murub banget, banjur ngandika, mangkéné: Sadrakh, Mesakh, lan Abednego, para abding Allah Kang Mahaluhur, metua, lan mrénéa. Banjur Sadrakh, Mesakh, lan Abednego metu saka ing tengahing geni. Para panggedhé, para pamaréntah, para panglima, lan para penasehaté raja, padha nglumpuk lan mirsani wong-wong iku, kang badané ora dikuwasani déning geni; rambute endhasé ora ana siji waé kang kobong, sandhangané ora owah, lan mambu geni ora nganti tumama marang wong-wong mau. Banjur Nebukadnésar ngandika, mangkéné: Pinujia Allahé Sadrakh, Mesakh, lan Abednego, kang wus ngutus malaékaté lan ngluwari para abdingé kang padha precaya marang Panjenengané, lan wis ngowahi pangandikané raja, sarta nyerahaké badané, supaya padha ora ngabekti lan ora nyembah allah liya, kajaba Allahé dhéwé. Daniel 3:26–28.

Sawisé kuwi Nebukadnezar banjur ngedum pranatan maneh. Pranatan iku nglambangaké pranatan pungkasan ing dina-dina wekasan. Panjenengané nglairaké pranatan pati, kang ing upaya ringkihé kanggo ngluhuraké Allah swarga, satemené minangka pralambang kenabian saka pranatan pati ing pungkasaning jagad. Nebukadnezar, kang makili sawijining ratu ing pungkasaning jagad, iku lambang saka sepuluh ratu sang naga kang laku jina karo wanita laku jina saka Roma. Pranatan sabanjuré ing skenario kenabian yaiku pranatan pati, lan sanadyan Nebukadnezar lagi nglairaké sawijining pawarta kanggo jamane dhéwé, satemené panjenengané makili pranatan pungkasan saka paguyuban telu sajroning dina-dina wekasan. Pranatan iku yaiku pranatan pati kang dileksanakaké sawisé mangsa sih-rahmat katutup, nanging ora tau kalaksanan marang umaté Allah.

Mulane aku netepake sawijining dhawuh, manawa saben bangsa, golonganing umat, lan basa, kang ngucap apa wae kang kliru marang Gustiné Shadrach, Meshach, lan Abednego, bakal disuwék-suwék dadi cecagahan, lan omahé bakal didadèkaké jugrugaan rereged; amarga ora ana Allah liyané kang bisa ngluwari kaya mangkono. Sawisé iku Sang Prabu ngluhuraké kalungguhané Shadrach, Meshach, lan Abednego, ana ing propinsi Babil. Daniel 3:29, 30.

Saiki kita wis nyathet cekap saka telung pasal pisanan ing Daniel kanggo miwiti panyinau kita marang pasal papat lan kalima, kang diprentah déning prinsip kenabian “baleni lan ngrembaka”. Daniel pasal papat nandhani taun 1798 lan wiwitaning kéwan bumi, lan Daniel pasal kalima nandhani angger-angger Minggu, lan pungkasaning kéwan bumi nalika ngucap kaya naga. Kaloro pasal iku kudu digandhèngaké “baris ing dhuwur baris” karo telung pasal pisanan supaya bisa mbangun ing sandhuwuring struktur piwulang telung malaékat. Awit saka kasunyatan iki, kita luwih dhisik bakal netepaké kanthi tliti prinsip “baris ing dhuwur baris”.

Kita bakal nerusake ing artikel sabanjuré.

“Belsyazar wis kaparingi akèh kasempatan kanggo mangertèni lan nindakaké karsané Allah. Panjenengané wis nyumurupi simbahé, Nebukadnezar, katundhung saka pasrawungané manungsa. Panjenengané wis nyumurupi yèn kapinteran kang dadi kamulyaning raja kang gumunggung iku wis kapundhut déning Panjenengané kang

maringi kapinteran mau. Panjenengané wis nyumurupi raja iku katundhung saka kratoné lan kaanggep dadi kancaning kéwan-kéwan ara-ara. Nanging katresnané Belsyazar marang panglipur lan ngluhuraké awaké dhéwé wis mbusak piwulang-piwulang kang sakmesthiné ora kena dilalèkaké salawasé; lan panjenengané nindakaké dosa-dosa kang padha karo dosa-dosa sing ndhatengaké paukuman-paukuman kang cetha tumrap Nebukadnezar. Panjenengané mbuwang kasempatan-kasempatan kang kanthi sih-rahmat wis kaparingaké marang dhèwèké, kanthi nglirwakaké nggunakaké kasempatan-kasempatan kang ana ing jangkuwané kanggo dadi wanuh marang kayektèn. ‘Apa kang kudu daklakoni supaya aku kaslametaké?’ iku pitakon kang déning raja kang agung nanging bodho mau diliwati kanthi ora preduli.” Bible Echo, April 25, 1898.